

POSEIDON

EDIȚIE NOUĂ, NR. 4 / 2016

Mai mult decât profesie, pasiune!

REVISTA ȘCOLII MILITARE DE MAIȘTRI MILITARI
A FORȚELOR NAVALE „Amiral Ion Murgescu”
CONSTANȚA

CUPRINS

Interviu

<i>Interviu cu șeful catedrei electromecanică navală din Școala Militară de Maiștri Militari a Forțelor Navale „Amiral Ion Murgescu”, Căpitan comandor instructor superior dr. Neculai IUREA.....</i>	<i>1</i>
<i>De vorbă cu doamna Ștefania-Elena CHINDA, bibliotecar LA în cadrul bibliotecii Școlii Militare de Maiștri Militari a Forțelor Navale „Amiral Ion Murgescu”</i>	<i>5</i>

Tradiții și cultură militară

<i>Marinari, iluștri oameni de știință și cultură, Comandor BOTEZ EUGENIU (JEAN BART) ...</i>	<i>11</i>
<i>Galeria comandanților, Viceamiral ȘCODREA NICOLAE</i>	<i>13</i>
<i>Iahțul „Luceafărul”.....</i>	<i>15</i>

Despre noi...

<i>Acum când mai e așa puțin.....</i>	<i>17</i>
<i>Despre mine: Crăciun Elena-Daniela</i>	<i>18</i>

Evenimente

<i>Evenimente</i>	<i>19</i>
-------------------------	-----------

Știați că ...

<i>Pașini din istoria orașului Constanța ..-</i>	<i>23</i>
<i>Mici istorii - Istoria ciocolatei.....</i>	<i>26</i>
<i>Știați că?.....</i>	<i>28</i>

Creație și umor

<i>Poezie</i>	<i>29</i>
<i>Amuzamentematematice</i>	<i>30</i>
<i>Umor</i>	<i>31</i>

POSEIDON

COLECTIV DE REDAȚIE

- M.m.p. Boza Marian
- Chinda Ștefania-Elena
- Tilvan Maria-Magdalena
- Petcu Alexandra-Sorina
- Popa Nicoleta-Larissa
- Pascu Ștefan-Sorin
- Aiordăchioaiei Radu
- Câmpeanu Iulian

email:poseidon@smmmfn.ro

Interviu cu șeful catedrei electromecanică navală din Școala Militară de Maiștri Militari a Forțelor Navale „Amiral Ion Murgescu”, Căpitan comandor instructor superior dr. Neculai IUREA

Am putea spune că aveți „o viață de om” în slujba armatei. Spuneți-ne câteva lucruri despre dumneavoastră?

Dacă nu-mi plăcea armata nu rezistam atâta într-un domeniu care cere multă rigoare, perseverență, renunțări, dar care oferă și satisfacții. Este adevărat că ce-am văzut eu la televizor prin anii '70 (plimbări ale marinarilor cu barca pe sub sălcii pletoase sau defilări de trupe la parade), nu a fost totuna cu ce am luat contact la Liceul Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza” din Constanța în toamna lui 1977, după ce am fost declarat admis la examenele din vară. De altfel, în primul semestru am fost la un pas de

retragere. Lucrurile s-au așezat însă, dorul de cei dragi s-a ostit, acomodarea a trecut, m-am pus pe treabă, încât am intrat din prima sesiune la institut după absolvirea LMM. După absolvirea în 1985 a facultății de electromecanică navală din cadrul Institutului de Marină „Mircea cel Bătrân” am fost repartizat la Școala Militară de Maiștri de Marină din Constanța în funcția de comandant de pluton elevi însă, printr-un concurs de împrejurări dictat de „sus”, din octombrie același an și până după revoluția din Decembrie '89 am ocupat funcții de ofițer electromecanic la navele de la mare și fluviu. O dată cu reînființarea școlii în Aprilie '90, am solicitat să fac din

nou parte din colectivul de cadre, ceea ce s-a și întâmplat iar de atunci și până în prezent n-am mai fost încadrat oficial în altă unitate. Pesemne că d-l comandant al școlii din acea vreme, Cpt. Rg.1 Dragu Marcel mi-a sădit adânc rădăcinile în acest perimetru de n-am mai putut pleca altundeva, cu toate că mi-am dorit în vreo două rânduri, ambele ratate din lipsă de curaj. Făcusem pentru aceasta și cursurile IMO și m-am brevetat ofițer III mecanic internațional pe banii familiei mele. Țasta este poate cel mai mare regret al meu. Deh!!! Viața a mers înainte totuși aici, la Școala de Maiștri a Marinei, până în prezent ocupând succesiv funcțiile: loțiitor comandant de companie, comandant de batalion, lector, lector șef, instructor superior și șef de catedră.

În 2010 la Universitatea „Transilvania” din Brașov am absolvit cu rezultate foarte bune cursurile doctorale cu teza „Studii experimentale și în mediul virtual cu privire la funcționarea unui motor diesel naval supraalimentat în regim tranzitoriu de accelerare” obținând titlul științific de DOCTOR inginer în domeniul „Inginerie Mecanică”.

De ce cariera militară?

Înainte vreme nu intra chiar oricine la școala militară; în afară de rezultate foarte bune la învățătură și comportare, trebuiau și anumite aptitudini. Și apoi, în afară de profesorul meu emerit de istorie – Popa Gheorghe – Dumnezeu să-l odihnească – care – mi era și diriginte la gimnaziul din Liteni – comuna mea natală din județul Suceava, au mai fost doi unchi din partea tatălui meu care deserveau în armată, toți trei încurajându-mă spre „militărie”, părinții

ne având ce face decât să mă susțină. Știindu-mă nu prea în sânge cu milităria și fiindu-mi drag să mă dedic grijii pentru sănătatea și a altora, din anul III de liceu am început să mă pregătesc cu alți 2 colegi pentru admitere la medicină militară însă prin martie sau aprilie anul IV ni s-a comunicat că pentru anul de învățământ 1981-1982 nu sunt locuri la admitere, drept pentru care am început să învățăm în loc de matematică-anatomie-biologie, mate-fizică. Norocul mare a fost (și este), că nu mi-au displicut științele exacte, așa că am schimbat destul de ușor de drum. Actualmente nu regret tare că nu fac injecții sau tai cu bisturiul; și motoarele navelor se injectează iar de tăiat mă pricep la pâinea nefeliată tot mai bună din țara mea.

Ca șef de catedră ați reușit să faceți o „echipă” cu personalul din subordine?

Eu zic că da. De la oamenii de pe vapor sau de la cei de la unitățile Marinei de uscat am învățat să „clădesc” și să „sudez” echipe. Viața însă bate filmul și, oricât le-ai fortifica după constituire, mai devreme sau mai târziu chiar și echipele din cadrul instituțiilor militare, asemeni celor de fotbal, se „surpă” dacă n-au liantul (antrenorul/managerul, zic eu), bun. Marea realizare este atunci când reușești să refaci o breșă, dacă nu chiar două sau mai multe și să continui apoi lupta în fruntea echipei. Oricum la moment, incubatorul electromecanic al școlii pot spune că funcționează în parametri optimi chiar dacă la capitolul încadrare instructori suntem pe avarie.

Este importantă pentru dumneavoastră „echipa”?

Așa cum familia este considerată celula, unul din pilonii pe care se sprijină societatea, la fel de bine echipa/subunitatea de luptă energetică a școlii o consider formațiunea, veriga care participă la „gresarea” angrenajului complex care se numește unitate militară.

Cum vedeți viitorul învățământului militar?

Ca parte a învățământului românesc, și cel militar trebuie să redevină ce a fost; profesorul/instructorul militar cu îndatoriri în plus față de colegii lor civili, trebuie să se bucure de toate drepturile ce i se cuvin conform legii astfel încât să dea randamentul adecvat cerințelor și să nu-i mai fie teamă când pune note sub 5 la elevii care au doar grija telefonului mobil, a învoirilor și recreațiilor cât mai lungi, a hranei bune și a somnului cât mai de durată la pension. Apoi, trebuie să existe capacitatea de adaptare rapidă a tuturor instructorilor la noile tehnologii de instruire a elevilor/cursanților, să insufle acestora dorința de inovație, de creație pe latura practică de învățare. Este bună și învățarea prin simulare însă viitorul maestru simte nava, este sigur pe ea atunci când pleacă în misiune pe mare sau fluviu cu cât numărul de ore pentru instruirea de specialitate pe durata școlii, le-a desfășurat la bord, la cald, pe tehnica existentă.

Ce proiecte aveți pentru viitor?

Sunt multe neterminate; mă strădui împreună cu instructorii colaboratori să dezvolt segmentul aplicativ – practic prin

organizarea și desfășurarea cu elevii/cursanții de workshop-uri, lecții vizită în unități/instituții care derulează programe de cercetare și fabricare sau revizie/reparare a mecanismelor și agregatelor electromecanice navale de acționare.

Dacă elevul va avea la sfârșitul orei de instruire de specialitate sentimentul că a mai pus o „cărămidă” la temelia formării sale ca viitor mainteiner la bordul navei, înseamnă că viitorul Marinei Române o să fie pe mâini bune, destoinice.

Ați scris un jurnal de bord și o carte de specialitate, ambele cu ISBN și sunteți coordonatorul numeroaselor lucrări de curs pentru elevii/cursanții școlii noastre, elaborate de către instructorii din catedra pe care o conduceți. Spuneți-ne câte ceva despre scriitorul Neculai Iurea.

Pesemne că oricare dintre noi se gândește că și-ar dori numele și prenumele apărute pe o copertă de carte, fie ea și manual de specialitate. Numai că, de la gând la faptă este un drum lung cu multe sinuozități, cu suișuri și coborâșuri. Oricine dăinuie prin ceea ce-i durabil lăsat în urma sa. Toți suntem ca ploaia care trece iar „pietrele” rămân. Mai șubreze de la un an la altul de atâta șuvoi și vânt dar, parcă mai șlefuite, unele precum „Sfinxul cu Babele” din Bucegi iar altele ca „Pietrele Doamnei” din Rarău, acestea fiind considerate ca multe altele, printre care și „Cumințenia Pământului”- sculptura lui Brâncuși, ca fiind adevărate trofee, opere de artă pentru România. În aceeași ordine de idei, procesez pentru altă carte pentru dezvoltarea neamului, când va fi gata vă invit la lansare.

Fac parte din colectivul de elaborare a Monografiei școlii care în 2017 (la centenar), trebuie lansată. Mai sunt și alte două manuale de specialitate pentru care timpul va găsi rezolvare pe finalul lui 2016 sau tot în 2017. Deci front de lucru este, timpul pare însă a nu mai avea răbdare cu unii. Sau noi nu mai avem răbdare? Că timpul e relativ același și la anul pe vremea asta și la celălalt an ș.a.m.d.

Ați însoțit elevii în voiajul lor cu bricul Mircea. O astfel de călătorie vă apropie mai mult de elevi. Ce amintiri aveți?

Perimetrul restrâns de la bordul navei te apropie volens-nolens de ceilalți. Și spiritul care dăinuie aici e altul; o mână pentru tine, alta pentru vapor la orice oră din zi sau din noapte, gata de-a urca la ordin pentru lucru în arboradă sau de-a coborî pentru a lupta cu focul sau gaură de apă sub puntea principală a navei, oriunde aceasta s-ar afla – la cheu sau în marș. Într-un fel este foarte bine că pe durata marșurilor de instrucție elevii sunt mereu în alertă la bord pentru că altfel s-ar putea să-ți dea ei de lucru. Au fost și tendințe centrifuge gen: somnul în leștul navei sau bastingaj pe timp de zi sau la marionetă în loc de hamac, pe timp de noapte. Acestea sunt cu siguranță motive de a micșora distanța dintre mine și acești elevi. Au fost mult mai multe apropieri între instructori și elevi cu ocazia jocurilor marinărești de la puntea centru (noduri, botezul mării, cântece, poezie, șah etc), a examenelor ținute în cazarma centru cât și a party-urilor sau concursurilor, lecțiilor vizită la care eram invitați de gazdele noastre din porturi. Personal am

fost cel mai bucuros când la astfel de concursuri i-am înfrânt pe germani și ruși, de la francezi luând bătaie. Cel mai valoros muzeu de marină pe care l-am vizitat a fost cel de la Lisabona. Dar nu puteau fi toate numai frumoase și la locul lor; gustul amar a fost creat de un elev al nostru care din cauza întârzierii din învoire nepermis de mult, se risca ridicarea ancorei din portul spaniol Malaga cu toate repercusiunile pentru echipaj și șeful Marinei Militare.

Lucrul în echipă este o caracteristică fundamentală la bord; fără coeziunea de grup nu poate fi asigurat succesul oricărei misiuni pe mare. În ceea ce mă privește, după trei ambarcări (1981- elev trecut în anul IV la LMM, 1985-stagiul înainte de avansarea la gradul de locotenent, 2008-comandant detașament practică elevi anul I), cu o durată mai mare de o lună în ape internaționale pentru fiecare voiaj, la bordul navei școală „Mircea”, sunt practic contaminat pe viață de spiritul ambarcațiunii și nu pot uita cât voi trăi concursurile marinărești organizate de echipaj, vizitele făcute în porturile Istanbul, Barcelona, Brest și Gibraltar. Frumoase au fost toate regatele velierelor la care a participat și nava școală „Mircea” însă cea din Marea Baltică pe distanța Warnemunde – Rostock (Germania), îmi rămâne vie și acum în memorie deoarece pe o vreme nu tocmai prielnică, datorită curajului și măiestriei întregului echipaj în frunte cu comandantul navei, comandorul Gabriel Moise, ne-am clasat pe locul II, înaintea multor nave cu nume sonore precum: „Americo Vespucci”- Italia, „Myr” și „Kruzînștern” din Rusia, „Libertad”- Argentina, „Sagres”- Portugalia,

„Kalyakra”- Bulgaria, dar după velierul german „Gorsh Foch 1” etc.

Regreți ceva?

Puteam fi mai sus dar mă mulțumesc de mult cu mai puțin. Odată tatăl meu mi-a spus, să nu alerg după titluri sau medalii pentru că dacă le merit cu adevărat, acestea vor veni mai devreme sau mai târziu.

Dacă ar fi să o luați de la capăt, ați alege același drum?

Rămân cu prima iubire !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

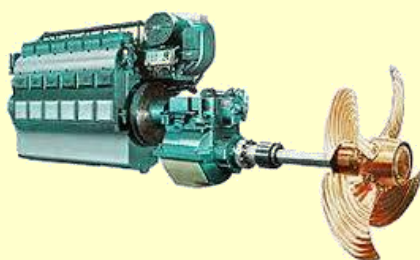
Transmiteți un gând colegilor dumneavoastră și elevilor?

Cândva un erudit român spunea că, *cheia mântuirii noastre o constituie drumurile Dunării spre Marea Neagră*. Este o datorie de

onoare să păstrăm cu sfințenie aceste două daruri ale Domnului, dimpreună cu perimetrul arcului carpatic, prin dezvoltarea capacităților organizatorice și de conducere a activităților noastre, să dovedim noi – instructorii - că avem forța și voința ca împreună să continuăm tradițiile acestei prestigioase instituții de învățământ, care prin ceea ce face este unicat în România.

Iar elevii și întregul personal al școlii să fie mândri de acest lucru și să fie siguri că instituția va dăinui prin faptele lor mereu bune. Mereu cu toții împreună la bine și la rău, la ușor ori greu. Așa să ne ajute D-zeu!

© Ștefania-Elena CHINDA

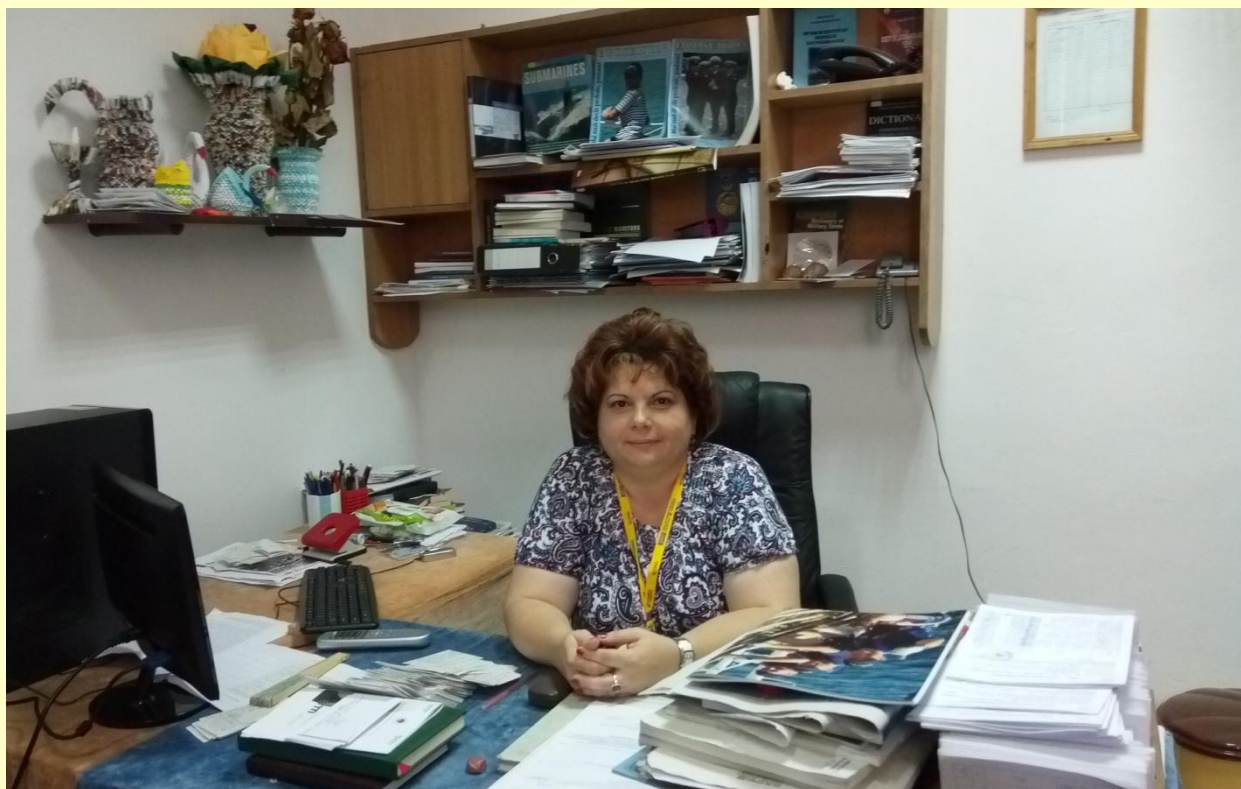
De vorbă cu doamna Ștefania-Elena CHINDA, bibliotecar IA în cadrul bibliotecii Școlii Militare de Maiștri Militari a Forțelor Navale „Amiral Ion Murgescu”

Pentru început, spuneți-ne câteva cuvinte despre dumneavoastră?

M-am născut în Bacău acum 44 de ani. Tatăl meu a fost inginer, iar mama educatoare, actualmente pensionari. Am un frate cu doi ani mai mare decât mine, cadru militar în forțele aeriene.

Am terminat Liceul de matematică-fizică „George Bacovia”, apoi Universitatea Bacău, Facultatea de Litere și Științe, specializarea Marketing în 1997.

După absolvirea facultății m-am mutat în Constanța și începând cu 1 aprilie 1998 am fost angajată la Biblioteca Județeană Constanța, unde am profesat până la 1 noiembrie 2002 când am fost angajată la Șc.Mil.M.m.F.N.

Era un domeniu nou, diferit de ceea ce învățasem eu, dar totodată interesant. Așa că am început să studiez și acest domeniu pregătindu-mă prin cursuri respectiv: curs Bazele Biblioteconomiei, specialitatea Biblioteconomie la Bușteni (1999), cursuri de pregătire în domeniul Biblioteconomic, organizate de Ministerul Apărării - București (2005, 2012), studii postuniversitare de specializare Biblioteconomie și Știința Informării (2007) la Universitatea București - Facultatea de Litere.

Fiind într-o instituție de învățământ trebuie să înveți mereu, să fii la curent cu ce e nou. În acest sens am urmat o serie de cursuri care îmi sunt utile în munca pe care o desfășor și anume: curs avansat pentru Operatori Calculator (2007), cursul Microsoft Office 2003 (2012), curs Formator (2013), curs WEB 2.0 Instrumente și Resurse pentru Profesori și curs Manager de Proiecte (2016).

Sunt o femeie împlinită și fericită. Sunt căsătorită de 19 ani, am un fiu în vârstă de 16 ani de care sunt foarte mândră și un soț minunat.

Care sunt primele trei pasiuni pe care le aveți?

Se spune că un om fără pasiuni este un om trist, e un om care nu a simțit ce înseamnă să fii mândru cu adevărat de o realizare proprie. Din fericire eu am multe pasiuni. Pasiuni care mă ajută să mă relaxez, să mă destind, să mă descopăr, să mă cunosc mai bine.

Nu aș putea să spun care dintre ele este mai importantă. Pentru mine toate sunt la fel de importante, pentru că fiecare îmi dă acea satisfacție în mod diferit.

După natura profesiei cititul ar fi una dintre ele, dar nu cea mai importantă. Când am îmbrățișat această meserie de „bibliotecar” nu credeam că o să fie ca un microb pe care îl capeți și nu mai scapi de el. Când ajungi să lucrezi în bibliotecă

începi să-ți faci listă cu ce ai vrea să citești, și lista asta nu se termină niciodată ci se face kilometrică. Dar se pare că asta era menirea mea.

Am descoperit din „întâmplare”, că îmi place să învăț limbi străine. Sunt cinefilă. De câte ori am timp liber vizionez filme. Îmi place să gătesc, să experimentez lucruri noi.

În general îmi place să fac lucruri ce necesită migală și răbdare; să confecționez bijuterii, să fac tot ce se poate din origami și quilling, să cos goblen, să organizez evenimente, să scriu. Poate când voi ajunge la pensie mă voi înclina mai mult asupra acestei pasiuni - scrisul. Iubesc florile și animalele.

Îmi place să călătoresc, să văd locuri noi. Îmi place să dansez, să dăruiesc, îmi plac mult prea multe lucruri ca să le înșir aici. Iau viața așa cum e, cu bune și cu rele, și încerc să mă bucur de fiecare moment ca și cum ar fi ultimul. Viața e prea scurtă ca să ne-o facem amară. Foarte mulți nu realizează acest lucru decât atunci când sunt pe marginea prăpastiei și poate nici atunci.

Toate acestea au contribuit, contribuie și vor contribui la ceea ce sunt.

Cum ați ajuns să lucrați într-o unitate militară?

Există o zicală care spune „ai grijă ce-ți dorești că s-ar putea să se întâmple”.

Cam așa mi s-a întâmplat mie. Eu mi-am dorit să fiu ofițer al armatei române, însă pe „ vremea mea” locurile pentru fete erau foarte rare. În anul când am terminat liceul nu erau locuri pentru fete. Probabil dorința a rămas în subconștient și după ani, cine ar fi zis, am ajuns în sistem.

Am ajuns să lucrez în această unitate întâmplător, pot să spun. Pe vremea aceea lucram la Biblioteca Județeană „I.N. Roman” din Constanța. Lucram în ture inclusiv sâmbăta. Având băiatul mic (2 ani) îmi era foarte greu, pentru că îl vedeam dimineața când îl duceam la creșă și de foarte multe ori seara când ajungeam acasă dormea. Petreceam foarte puțin timp cu el, aproape deloc.

Atunci s-a ivit ocazia să vin aici. Sincer am venit aici cu o ușoară strângere de inimă, - plecam de pe o funcție cu perspectivă pentru cariera mea, pe o funcție mai „mică” ca importanță.

Dar în viață trebuie să faci alegeri. La acel moment copilul era mai important pentru mine. Așa că iată-mă azi după 14 ani aici. Și pot spune acum, că nu regret alegerea făcută.

Cât de greu este să lucrați într-un sistem „al bărbaților”?

Nu pot spune că e greu sau ușor. Dar ca femeie, în acest sistem „al bărbaților” trebuie să demonstrezi mereu că poți, că ești capabilă să faci anumite lucruri. Ești privită cu ușoară suspiciune? Este foarte greu de acceptat de bărbați, că poți fi mai bună ca ei.

Însă uită că, întotdeauna în spatele unui bărbat puternic stă o femeie puternică. Dar nu întotdeauna recunosc. Sunt foarte puțini cei care recunosc și care sunt capabili să te felicite atunci când demonstrezi că poți.

Din punctul meu de vedere, este foarte important să apreciezi omul la adevărata lui valoare. Nu te costă nimic să spui „bravo! – ai făcut o treabă bună”. Dar

pentru cel în cauză, e o confirmare a valorii sale, și totodată un imbold de a merge mai departe, în sensul care trebuie.

Iar acum, revenind la activitatea principală pe care o desfășurați aici, cu ce se poate mândri Biblioteca Sc.Mil.M.m.F.N.?

Îmi place să cred că am schimbat ceva de când am venit aici. Eu pot să spun fără lipsă de modestie, că sunt mândră de mine, de ce am realizat. Iar toate acestea se confirmă, când trece un control fără nici o problemă, când sunt sunată de colegii din Forțele Navale pentru o informație, etc.

Am încercat și încerc mereu să țin pasul cu schimbările care se petrec în domeniu. În acest sens, când am venit aici primul lucru pe care l-am făcut a fost să mut biblioteca dintr-un loc impropriu unei biblioteci într-unul cât de cât acceptabil (găsind înțelegere și sprijin din partea comandantului).

Apoi am insistat până am obținut un calculator și încet, încet am reușit să informatizez biblioteca ușurând astfel și scurtând timpul de căutare a informației.

Am încercat să țin pasul cu ce se petrece în afara sistemului militar, în domeniul biblioteconomic și totodată perfecționându-mă în domeniu prin studiu.

Tot ce am învățat la cursurile pe care le-am urmat, am încercat să aplic în bibliotecă: de la realizarea bibliografiilor tematice pentru catedre - ușurând astfel munca instructorilor; la anchete sociologice - pentru obținerea unor informații necesare pentru îmbunătățirea activității, etc.

Există minusuri pe care dumneavoastră considerați că le are biblioteca?

Da, există minusuri. Trăim într-o societate a informației și trebuie să ținem pasul. Nu mai e ca pe vremuri când bibliotecarul era privit ca omul care ia și dă cartea. Astăzi bibliotecarul este o „enciclopedie” vie, care trebuie să se adapteze la cerințele actuale, să caute și să ofere informații.

Trebuie să îndrume și să atragă elevii către bibliotecă, să țină cont de părerile lor, de ceea ce-și doresc, pentru a putea ajunge la ei.

Mi-aș dori ca biblioteca Sc.Mil.M.m.F.N. să fie una modernă, cu mobilier adecvat, cu calculator pentru fiecare loc din sala de lectură, conectat la internet, cu o temperatură ambiantă plăcută, unde elevii să vină cu plăcere. Trebuie să înțelegem că în această „societate informațională” cartea în sine nu mai prezintă interes. Dacă nu ținem cont de acest lucru, dacă nu ne adaptăm acestor cerințe nu vom putea face performanță.

Cât de frecvent interacționează elevii școlii cu biblioteca internă a școlii?

Este o problemă generală pentru toate bibliotecile. Generațiile actuale nu mai citesc cărți, sunt mai interesați de informația în format electronic. Raportând la ce se întâmplă acum în acest domeniu să zicem că e satisfăcător.

Cu bucurie am constatat la ultimele promoții un trend ascendent, deci suntem pe drumul cel bun.

E foarte importantă și atitudinea bibliotecarului, cât de dispus este să-și ofere serviciile, amabilitatea lui, dar și ce le oferă. În acest sens pot spune că țin cont de propunerile lor, de ceea ce-și doresc și în funcție de fonduri, de cerințele catedrelor, achiziționez cărțile dorite.

Ce lecturi vă sunt solicitate mai des?

În general sunt cărți de specialitate și ultimele apariții de pe piața editorială. Dar de cele mai multe ori le recomand pentru că nu știu ce să citească.

Analizând în paralel zecile de generații pe care le-ați urmărit trecând pragul unității, puteți face o comparație între primele cinci și ultimele cinci generații referitor la numărul de volume împrumutate, sau interesul pentru lectură al elevilor?

E greu să faci comparații între generații. Fiecare generație are plusurile și minusurile lor. Ce pot să spun însă, e faptul că, mai devreme sau mai târziu, până la absolvire, indiferent de generație toți trec pragul bibliotecii. Unii ajung să se îndrăgostească, descoperindu-și adevărata pasiune, alții descoperă că există și altceva în afară de calculator.

A fost o promoție (nu rețin anul) în care un elev era atât de pasionat de bibliotecă încât vroia chiar să mă ajute și să învețe totodată din această meserie.

Am avut un elev care aici a descoperit că există bibliotecă, de care ulterior s-a îndrăgostit.

Credeți că ar fi aspecte care dacă ar fi îmbunătățite ar atrage mai mulți elevi spre bibliotecă?

Da. Sincer, sunt multe lucruri care ar trebui îmbunătățite și adaptate nevoilor actuale. Trebuie să ținem pasul cu tot ce se întâmplă în jurul nostru, dacă vrem să fim competenți. Nu poți să ceri să faci performanță dacă nu ai cu ce.

Cum este doamna Chinda dincolo de cărțile bibliotecii militare?

La prima vedere sunt foarte serioasă dar sunt un om normal cu bune și cu rele. Sunt o persoană optimistă și veselă, perfecționistă, pentru mine nu există imposibil. Sunt extrem de curioasă (în sensul bun al cuvântului) să descopăr lucruri noi, interesante, să învăț lucruri noi.

Dar sunt un o persoană care de cele mai multe ori deranjez, pentru că sunt directă și spun lucrurilor pe nume, indiferent de cine îmi este interlocutor. Nu suport nedreptatea făcută mie s-au colegilor mei. Mă deranjează minciuna, ipocrizia, indolența, aroganța.

Din păcate aceasta este societatea în care trăim, în care nu mai există modele, în care primează interesele

Care sunt cele mai frumoase momente pe care le-ați trăit de când ați ocupat această funcție?

Cele mai frumoase momente pentru mine sunt atunci când pot face oamenii fericiți. Sunt multe momente frumoase pe care le-am trăit alături de familia Sc.Mil.M.m.F.N.

Fiecare absolvire este un moment emoționant, pentru că, cu fiecare promoție se rupe ceva din tine.

A fost un moment emoționant, când după absolvire un elev și-a cerut iubita în

căsătorie, cu ajutorul colegilor și în fața tuturor.

Când am realizat cu elevii școlii un spectacol de Crăciun pentru personalul școlii. Un pamflet în care nu a scăpat nimeni, de la profesori la comandant.

Atunci când peste ani ne întâlnim în calitate de colegi sau când vin să ne viziteze cu copiii lor.

Dacă ați putea întoarce timpul ați alege tot Sc.Mil.M.m.F.N.?

Da, aș alege tot Sc.Mil.M.m.F.N. Pot spune că e a doua mea casă și fac totul cu plăcere.

Aveți o multitudine de activități pe care la coordonați, printre care și realizarea revistei unității. Cât de greu sau ușor vă este să duceți la bun sfârșit tipărirea revistei?

Greu a fost la început când a fost nevoie să conving colegii că revista trebuie scoasă în alt format și altă concepție; să construim calapodul revistei. E greu că nu există continuitate în colectivul de redacție, în fiecare an trebuie să-l schimbăm, pentru că se schimbă promoțiile. Abia reușești să-i formezi că trebuie să o iei de la capăt. Orice început e greu, dar cu răbdare și perseverență se rezolvă toate. Acum totul este în regulă, m-am obișnuit.

Care sunt cele mai grele etape în realizarea revistei?

Cel mai greu e să reunești colectivul de redacție, care întotdeauna are ceva de făcut. Apoi să ne hotărâm asupra subiectelor, persoanelor, iar în final

strângerea materialelor. În rest, totul e perfect.

Ce gând ați transmite elevilor Sc.Mil.M.m.F.N., foști, actuali, viitori?

Prețuiți fiecare moment și nu vă agitați atât de mult pentru lucruri meschine și mărunte. Prețuiți prietenii pe care îi aveți și oamenii care vă iubesc. Să vă gândiți la lucrurile cu care Dumnezeu v-a binecuvântat, la ceea ce faceți în fiecare zi ca să vă îmbunătățiți mintea, trupul, sufletul, emoțiile. Să înțeleagă că, nu se întâmplă nimic dacă nu vei fi pentru o zi la serviciu. Să spuneți „te iubesc” azi, persoanelor dragi din viața voastră, pentru că mâine s-ar putea să fie prea târziu. Că este importantă cariera, dar trebuie armonizată cu viața de familie. Degeaba ai succes în carieră dacă nu ai cu cine să împărtășești această bucurie.

© elv. Maria-Magdalena TÎLVAN

MARINARI, ILUȘTRI OAMENI DE ȘTIINȚĂ ȘI CULTURĂ, COMANDOR BOTEZ EUGENIU (JEAN BART)

Jean Bart, pe numele său adevărat, Eugeniu P. Botez, s-a născut în comuna Burdujeni, județul Botoșani, la 28 noiembrie 1874.

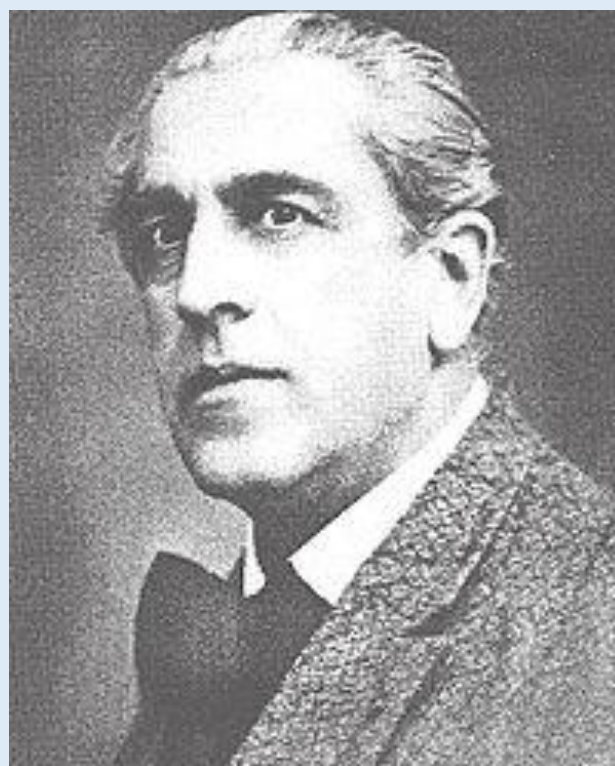
Fiu al generalului din arma grăniceri, Panait Botez, Jean Bart a fost elev al dascălului Ion Creangă, a urmat, la Iași, Școala Fiilor de Militari (1880-1884), apoi Școala de Ofițeri de Artilerie, Geniu și Marină din București (1894-1896) și Școala de Aplicație a Marinei de la Galați, pe care a absolvit-o în 1896.

A urcat treptele ierarhiei militare de la locotenent la Divizia de Mare (1902-1903) până la gradul de comandor pe care l-a obținut la 10 mai 1928, prin Î.D.R. nr. 1346. Cariera militară și-a desfășurat-o la următoarele unități: Arsenalul Flotei; Divizia de Mare; Inspectoratul Navigației și Porturilor, cu sediul la Galați; canoniera *Oltul*; puitorul de mine *Alexandru cel Bun*; canoniera *Bistrița*; vaporul *Prutul*; șalupa *Vedea*; bricul *Mircea*; crucișătorul *Elisabeta*; director de studii la Școala de Marină; comandantul portului Călărași; îmbarcat pe vaporul *S.M.R. Constanța*; comandantul bastimentului România; comandantul Detașamentului Vaselor din Docuri; comandantul canonierei *Bistrița*; comandantul monitorului *Mihail Kogălniceanu*. La 1 ianuarie 1912 a demisionat din armată.

În primăvara anului 1912 a efectuat o călătorie în America de Nord, în calitate de delegat al statului român la Congresul Navigației de la Philadelphia, descrisă în volumul de proză *Peste ocean*, din 1926. În

luna noiembrie 1913, a fost numit căpitanul portului Constanța, iar în anul 1915, a revenit la Sulina în calitate de comisar maritim.

În ianuarie 1919, a făcut parte din delegația română trimisă la Conferința de pace de la Paris, în calitate de expert în problemele Dunării.

În perioada 1919 – 1920 a fost subinspector al Dunării de Jos, în cadrul Inspectoratului General al Navigației și Porturilor. La 1 martie 1920, a fost detașat pe lângă delegatul nostru la C.I.D, iar în august 1920, detașat pe lângă delegatul României la C.E.D.

La 1 februarie 1921 a fost numit director general al Asistenței Sociale în Ministerul Muncii și Ocrotirilor Sociale, iar la 1 iunie 1930 Inspector general clasa I, în

Administrația Centrală a Ministerului, la 31 ianuarie 1931 inspector general clasa I la Direcția Educației Poporului din Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

A fost membru fondator al „Revistei maritime” (1900), a luat parte la întemeierea Ligii Navale Române.

Simpatizant al „Contemporanului” și al grupării socialist-poporaniste, a debutat în publicistica socialistă în 1894, în ziarul „Munca” (cu articolul „D. Vlahuță să ne dumerească”). A mai colaborat la diverse publicații ale vremii: „Adevărul”, „Adevărul literar și artistic”, „Dimineața”, „Noua revistă română”, „Pagini literare”, „Viața românească”, unde a devenit colaborator permanent.

Cu proză scurtă a debutat în „Lumea nouă literară și științifică”, în 1896, cu povestirea „Iapa căpitanului”.

Scriitorul a publicat, la început, sub pseudonimele literare Troțuș și Gh. Rot, dar în cele din urmă și-a luat ca nume literar pe cel al celebrului corsar francez din timpul lui Ludovic al XIV-lea, Jean Bart.

În scrierile sale, marea și tipologia umană au polarizat atenția marinarului și scriitorului Jean Bart, el cultivând pentru prima dată în literatura română „schița marină” și „jurnalul de bord”, și abordând, tot pentru întâia oară, terminologia marinărească într-o operă literară.

Printre volumele pe care le-a publicat se numără: „Jurnal de bord” (1901; a doua ediție în 1916), care constituie debutul său editorial și este o carte închinată peisajului marin și călătoriilor pe mare; „Schițe marine”

TRADIȚII ȘI CULTURĂ MILITARĂ

(1928), în care descrie, la modul satiric, lumea porturilor; „Prințesa Bibița” (1923); „În Deltă”; „În Gibraltar”; „Peste Ocean”. Note dintr-o călătorie în America de Nord (1926), în aceasta din urmă descriind lumea americană, cu mediul industrial, cu drama emigranților, din primele decenii ale secolului al XX-lea.

În 1916 a publicat volumul de nuvele „Datorii uitate. Documente omenești”, considerat de istoricii literari o ilustrare tipică a tezei poporaniste, prin care intelectualii proveniți din popor au obligații morale față de oamenii din mijlocul cărora au plecat.

Cea mai cunoscută operă a sa, unicul său roman „Europolis” (1933), considerată o adevărată monografie epică a portului Sulina, „acolo unde bătrânul Danubiu își pierde și apa și numele în mar”, tratează tema îmbogățitului în America reîntors acasă, constituind o satiră socială completă a orașului provincial.

După cum spunea scriitorul și criticul literar Paul Cernat, „dincolo de orice alte considerații, Europolis rămâne un foarte frumos roman de epocă despre efemeritate, iluzie și eșec, un roman în care mozaicul etnic al lumii levantine de la gurile Dunării servește drept fundal social și efigie identitară a frontierei maritime românești. Sigur că între timp multe s-au schimbat, iar Sulina de azi nu mai seamănă cu portul dinamic și cosmopolit din anii '20. Însă farmecul și puterea de seducție a cărții lui Jean Bart rămân intacte, peste timp și mode. O carte pitorească și melancolică, a cărei prospețime exotică va

face să viseze încă multe generații de cititori, și care, de fapt, așteaptă să fie redescoperită.”

Jean Bart a mai scris și studii de specialitate: „Războiul pe Dunăre” („Operațiile fluviale și maritime ale războiului din 1877-1878”, 1904) sau „Cartea Dunării”.

Laureat al Premiului Academiei Române (1916, 1921) și al Premiului Societății Scriitorilor Români (1924). La 8 iunie 1922 a fost ales membru corespondent al Academiei Române.

S-a stins din viață la 12 mai 1933, în București fiind înmormântat în cimitirul Bellu.

Scriitorul a publicat, la început, sub pseudonimele literare Troțuș și Gh. Rot, dar în cele din urmă și-a luat ca nume literar pe cel al celebrului corsar francez din timpul lui Ludovic al XIV-lea, Jean Bart.

☺ Ștefania-Elena CHINDA

GALERIA COMANDANȚILOR

Viceamiral ȘCODREA NICOLAE Comandant al școlii în perioada 1909 - 1912

„Vă îndemn să iubiți din tot sufletul Marina, să serviți cu toată credința și să apărați cu toate jertfele țara!”

Viceamiralul Vasile Școdrea a fost una din personalitățile interbelice mult discutate. Vasile Școdrea s-a născut în ultima zi a anului 1872 la București, districtul Ilfov, părinții Mihai și Maria fiind oameni cu stare. După absolvirea primelor trei clase gimnaziale în orașul său, a fost trimis în urma reușitei la concurs, în septembrie 1889 în Italia pentru a urma cursurile Academiei Navale din Livorno. A absolvit Academia Navală din Livorno (1894).

La 15 iunie 1894 a fost avansat sublocotenent și repartizat la Depozitele Flotei, aflate sub comanda maiorului Constantin Mănescu. Aici va fi ambarcat pentru prima oară pe nave românești de la

fluviu, respectiv, pe *Bistrița, România* și pe canoniera *Oltul*.

Pentru a-și perfecționa pregătirea de specialitate, șefii direcți au propus ambarcarea ofițerului pe o navă de mare. În acest sens la 27 martie 1896 a fost mutat la Divizia de Mare, în echipajul crucișătorului Elisabeta. Datorită rezultatelor foarte bune obținute, a fost propus pentru înaintarea în grad. La 1 februarie 1897 a fost avansat în gradul de locotenent, iar cu 1 aprilie este mutat Inspectoratul Porturilor Fluviale, fiind apreciat ca fiind un ofițer foarte bun.

În anul de învățământ 1898 – 1899 a funcționat ca Director de Studii și profesor la Școala de Marină, unde s-a

achitat în mod excelent de sarcini arătând capacitate și deosebit zel.

La 10 mai 1901 a fost înaintat la gradul de căpitan și încadrat la Depozitele Echipajelor. Între anii 1902-1904 a funcționat în cadrul Diviziei de Mare.

Prin Ordinul nr. 1580 din 1904, la 16 aprilie 1904 a fost numit comandantul canonierei *Fulgerul*, unde va rămâne până la 15 aprilie 1906 când va fi mutat la Administrația Centrală a Războiului, ulterior la Școala de Marină.

La 1 aprilie 1909 a fost numit Director al Diviziei de Mare și comandant al bricului *Mircea*, iar la 15 decembrie 1909 comandantul crucișătorului *Elisabeta*. În perioada aprilie 1910 – aprilie 1912 a fost comandantul Școlilor Marinei și al bricului *Mircea*.

TRADIȚII ȘI CULTURĂ MILITARĂ

În campania din 1913, a fost comandant al escadrei formată din monitorul *Brătianu* și vedetele Cpt. Nicolae Lascăr Bogdan și Maior Constantin Ene. Ulterior a fost trimis la Nicopole, unde a participat, alături de alte nave ale Diviziei de Dunăre, la paza podului de șlepuri și la asigurarea navigației.

La 22 noiembrie 1916 a fost numit șeful de stat-major al Marinei, iar la 7 ianuarie 1917 a preluat comanda Flotilei de Operațiuni. În această calitate se distinge în anul 1917 prin lichidarea bateriilor inamice instalate la Tulcea și eliberarea în iarna anului 1918 a porturilor Ismail, Chilia Veche și Vâlcov de navele ruse.

Prin Decretul Regal din anul 1921 contraamiralul Școdrea a fost numit Comandantul Diviziei de Mare. Încă din primul an în care a preluat comanda Marinei a înființat la Constanța, împreună cu mai mulți ofițeri de marină, „Yacht Clubul Român”.

În 1925 a fost numit comandant inspector tehnic și director superior al Marinei și apoi comandant al Marinei. Adept al mutării Comandamentului Marinei la Constanța, la 15 iunie 1931 a reușit instalarea acestuia în localul Școlii Navale de pe str. Traian nr. 53 .

După o activitate de 4 decenii în cadrul marinei militare, la 13 ianuarie 1934 viceamiralul Școdrea a fost trecut în rezervă.

Bibliografie: „Forțele Navale Române – 150 de ani de istorie modernă” – Păvăloiu Mariana, Sârbu Marian; Ed. CTEA; București, 2010; MARINA ROMÂNĂ - Revista Forțelor Navale - Nr. 5 (173)2015 - număr special

© Ștefania-Elena CHINDA

IAHTUL „Luceafărul”

Iahtul Luceafărul a fost construit în 1930 la Șantierul John Brown & Co Ltd, din Clydebank (Scoția). Primul proprietar al navei a fost lady Annie Henriette Youle, o britanică bogată, care nu s-a uitat la bani, dorind să aibă cel mai luxos iaht din lume. Nava a primit numele “Nahlin”. A fost lansată la apă în 1930, iar în 1931, 1932 și 1933 a fost declarată cel mai frumos iaht din lume.

Are lungimea de 89,3 m, lățimea de 10,98 m, pescajul de 4,42 m și un deplasament de 2.017 tone. Atingea o viteză de 17,4 noduri, propulsia fiind asigurată de două motoare cu turbine Brown-Curtis de 2.200 CP fiecare. “Nahlin” avea în dotare echipamente de control și menținere a direcției de navigație, un sistem ce indica gradul de înclinare al navei și mai multe ambarcațiuni cu motor. Luxul era subliniat prin decorațiunile interioare. Din cele două apartamente ale proprietarului, situate la prova, unul era amenajat în stilul Ludovic al XVI-lea, iar celălalt în stilul

perioadei William și Mary. Șase camere pentru oaspeți, decorate în stil Ludovic al XVI-lea, se aflau la pupa navei. Sufrageria era decorată în stilul perioadei William și Mary. La prova se găseau camerele pentru doamne, decorate în stil Adam, și apartamentele căpitanului. Tot la prova se găseau biblioteca și fumoarul, lambrisate cu nuc franțuzesc. Nu lipsea sala de gimnastică, foarte bine echipată. Bompresul din prova era ornamentat cu reprezentarea unui indian cu coif cu pene, pictat pentru luptă.

Sub numele de “Nahlin”, iahtul a navigat peste 200.000 de mile pe toate oceanele lumii, în arhipelagul Greciei, în Galapagos, Mexic și Indiile de Vest, în Hawaii, Australia și Noua Zeelandă. În 1934 a devenit iahtul Casei Regale din Marea Britanie, fiind cumpărat de Regele Edward al VIII-lea. În 1936, Regele Eduard al VIII-lea și amanta acestuia, Wallis Simpson, au efectuat, la bordul lui “Nahlin”, o croazieră pe Mediterana. Escapada amoroasă a fost dezvaluită de presa engleză, iar scandalul a produs o

criză care a dus la abdicarea lui Edward al VIII-lea. Pe tron a venit regele George al VI-lea, fratele lui Eduard al VIII-lea și tatăl actualei regine Elisabeta a-II-a.

În 1937, iahtul a fost cumpărat de Guvernul Tătărescu, cu suma de 120.000 de lire sterline, a fost botezat "Luceafărul" și a fost dăruit Casei Regale. Ulterior, a fost folosit de Casa Regală pentru croaziere pe Marea Neagră, Marea Mediterană și pe Dunăre, fiind considerat un fel de salon de primiri oficiale, dar și un punct de comandă pentru operațiuni diplomatice.

Pe 6 ianuarie 1948, nava a fost naționalizată de comuniști, fiind botezată "Răsăritul" și mai târziu "Libertatea", nume sub care a fost acostată la cheu, la Galați, fiind utilizată ca restaurant și hotel plutitor.

După 1990, nava a făcut parte din activele fostei rețele de restaurante SC Regal SA Galați. Din 1948 până în anii 90, nava "Libertatea" devenise simbolul Galațiului. În 1998, după ce mai multe companii străine și-au manifestat intenția de a cumpăra iahtul pentru a-l restaura, iar FPS a anunțat intenția de a vinde nava ce

TRADIȚII ȘI CULTURĂ MILITARĂ

devenise simbolul Galațiului, destinul navei se schimbă iar.

Licitația pentru vânzarea iahtului „Libertatea” a avut loc pe 16 decembrie 1998. Potrivit contractul de vânzare-cumpărare nr 4206/30.12.1998, Edminston Comp a plătit pentru iaht 265.000 de dolari, fără TVA. Sau 330.000, cu TVA.

După ce i-au fost tăiate catargele la Șantierul Naval Brăila, iahtul a fost dus în Portul Agigea. Pe 25.09.1999, imediat după obținerea avizului de export temporar, valabil pentru perioada septembrie 1999 – august 2000, iahtul „Libertatea” a fost scos din țară. Potrivit unor surse din presa britanică, iahtul a fost cumpărat de britanicul William Collier, pasionat de iahting și de istoria navigației, care l-a restaurat. În vara lui 2010, iahtul "Nahlin" a fost reînmatriculat sub pavilion britanic, cu Glasgow ca port de reședință. Acum, valoarea sa e estimată la 44 milioane de euro, fiind, și după 80 de ani, unul dintre cele mai luxoase iahturi.

© M.m.p Marian BOZA

Acum când mai e așa puțin

29 mai 2016...urmează ultimele două săptămâni de școală. Sesiunea bate la ușă, dar reușesc să mă desprind de multitudinea de activități ce ne testează toate abilitățile și încerc să fac o retrospectivă a celor doi ani petrecuți în școală.

Am venit aici încrezător, plin de dorință dar totuși cu un ușor aer de lejeritate în comportament neștiind ce va urma.

Da, „Școala de Maiștri” m-a schimbat, a reușit cumva să își strecoare rigorile și disciplina militară printre lejeritatea și umorul caracteristice cu care natura mă înzestraseră deja.

După prima săptămână în care am spălat, am curățat și am așezat totul în sectorul companie, am aflat cu stupeoare că femeia de serviciu nu este în concediu și că de fapt ea nu o să își facă apariția niciodată. Inexistența ei m-a făcut să devin cu adevărat ordonat.

Într-o duminică însoțită în care lipsa învoirii mi-a lăsat un gust amar am început să învăț o lecție nouă – **răbdarea**. Lecție pe care o voi aprofunda câteva luni mai târziu la bordul bricului „Mircea” unde am învățat să aștept să îi revăd pe cei dragi și că dorul de ei nu face decât să amplifice bucuria revederii.

Am învățat să fiu marinar și m-am străduit să fiu unul cât mai bun. Am aflat totuși că nu există un marinar bun ci doar o echipă unită.

Un singur om poate stabili din ce direcție bate vântul dar numai un echipaj unit poate face vântul să sufle în vele și să ducă nava în direcția dorită.

Am învățat să fiu militar și în ce constă lucrul acesta: jurământ solemn ce atrage după sine responsabilitatea, seriozitatea, stăpânirea de sine și devotamentul.

Am realizat că meseria de militar nu este de fapt o meserie. Este o vocație, o artă și ca orice artă, armata cere sacrificii.

Acum când mai e așa puțin până la final realizez ceea ce am devenit.

Azi sunt eu cel glumeț, eu cel ordonat și bine organizat, eu marinarul, eu militarul...sunt eu cel aflat în slujba ta ROMÂNIA.

*Departă unde orizontul te oprește să privești,
Și marea se unește azurie cu văzduhul,
Stau eu, soldatul țării românești,
Prezent fiind acasă, doar cu gândul.
Acolo ți-am jurat ție credință,
Și de acolo, te voi apăra,
Ca, tu frumoasă țară, să nu cazi în umilință,
Și capul tău, să nu îl pleci în fața altora.*

Despre mine...

Numele și prenumele: Crăciun Elena-Daniela

Data nașterii: 02.05.1988

Locul nașterii: Călărași

Zodia: Taur

De ce am ales Sc.Mil.M.m.F.N.: Am ales Școala Militară de Maiștri Militari a Forțelor Navale “Amiral Ion Murgescu” pentru că este o instituție militară de învățământ de nivel postliceal care are misiunea de a

pregăti personalul Forțelor Navale. În cadrul școlii sunt cadre didactice calificate, ceea ce asigură transmiterea eficientă a informațiilor de specialitate și încadrarea absolvenților la finalizarea studiilor pe o funcție corespunzătoare specialității. Înainte de a intra în școală, am fost SGP la o unitate de uscats. Fiind înconjurată de profesioniști și comandanți care m-au inspirat și motivat, m-am simțit tot mai determinată să mă perfecționez și să ținesc permanent spre ceva nou și mai bun.

Vreau să le transmit tuturor fetelor care vor să urmeze un drum diferit și aleg cariera militară, să nu se lase influențate negativ și să-și urmeze propriile vise pentru că, atunci când îți dorești ceva cu adevărat, reușești. Viața în armată mi-a întărit caracterul și m-a învățat să devin mai puternică, înfruntând dificultățile cu demnitate.

Planuri de viitor: Să ocup o funcție bună în Forțele Navale și de ce nu, având facultatea terminată, să încerc la ofițeri, pe filiera indirectă..

Relațiile cu colegii de clasă: În principiu, la început, relațiile dintre noi au fost bune, dar pe parcurs s-au deteriorat datorită concurenței dintre noi.

Pasiuni: plimbări

Filme preferate: Eddie the eagle, The boss, Little boy, The room, Titanic.

Ultimul film văzut: Men, women and children.

Evenimente

Ziua Mondială a Apei

Ca de fiecare dată în ultimii ani, de Ziua Mondială a Apei, elevii Școlii Militare de Maiștri Militari a Forțelor Navale "Amiral ION MURGESCU", alături de membrii Comitetului National Roman pentru Drepturile Copilului Filiala Constanta au participat, la o activitate prin care s-a dorit conștientizarea de către populație a

importanței apei și a consumului rațional al acesteia.

Astfel, duminică 20 martie, la un mall constănțean, prin acțiunea "Dăm apă cu porția", ajunsă la ediția a V-a, în zona de colectare a materialelor reciclabile a magazinului, voluntarii și elevii Școlii Militare de Maiștri Militari au oferit apă constănțenilor. Prin gestul lor, elevii marinari și voluntarii au încercat să sensibilizeze cetățenii orașului Constanța, să aibă grijă de această resursă epuizabilă, apa, să o protejeze și să nu o irosească, administrând-o rațional.

Cu această ocazie, elevii Școlii Militare de Maiștri Militari a Forțelor Navale au prezentat celor interesați oferta educațională pentru anul școlar 2016-2017.

Promovarea ofertei educaționale

În perioada februarie-aprilie a fiecărui an, Școala Militară de Maiștri Militari a Forțelor Navale „Amiral Ion Murgescu” desfășoară campanii de promovare a ofertei educaționale proprii, pentru anul de învățământ următor, în rândul elevilor din anii terminali ai liceelor și colegiilor tehnice, precum și în rândul soldaților gradați voluntari din unitățile militare din Forțele Navale.

Pentru a promova oferta educațională specifică anului de învățământ 2016-2017, echipe formate din cadre militare, civile și elevi ai instituției noastre au vizitat unități de învățământ din orașul și județul Constanța, precum și județele limitrofe. O premieră în acest sens o constituie faptul că, prin intermediul și cu ajutorul Biroului de Recrutare Informare al Sectorului 4 București, anul acesta elevii din două licee ale capitalei, liceul Traian Vuia și liceul Petru Rareș, au aflat despre oferta educațională a școlii noastre, chiar de la persoane ale școlii, tinerii liceeni beneficiind de informații utile cu privire la concursul de admitere în special, dar și despre factorii motivaționali intrinseci ai alegerii unei cariere militare în învățământul militar preuniversitar de marină.

Concursul de matematică Vasile Urseanu

De peste un deceniu Școala Militară de Maiștri Militari a Forțelor Navale „Amiral Ion Murgescu” găzduiește concursul de matematică „Vasile Urseanu”, organizat de Liga Navală Română. Colaborarea deosebit de strânsă dintre cele două instituții s-a concretizat și anul acesta, când, sâmbătă 26.03.2016, la sediul școlii noastre s-a

desfășurat cea de a XXIV-a ediție a concursului de matematică. Concursul s-a adresat elevilor din clasele a VIII-a și, ca în fiecare an, s-a bucurat de prezența a peste 100 de copii din ciclul gimnazial, atât din școlile constănțene, cât și din cele limitrofe. Acest eveniment reprezintă pentru viitorii liceeni o bună oportunitate de a-și testa cunoștințele la matematică, ca un preambul al unuia dintre cele mai importante examene din viața lor, examenul de evaluarea națională.

Joi, 22 octombrie 2015, Colegiul Tehnic de Marină „Alexandru Ioan Cuza” a sărbătorit 40 de ani de la înființarea sa. Cu acest prilej s-au organizat o serie de activități la care au fost invitați să participe și elevii Școlii Militare de Maiștri Militari a Forțelor Navale „Amiral Ion Murgescu”.

Devenită deja obișnuință, colaborarea dintre cele două instituții de învățământ constănțene s-a concretizat prin participarea elevilor școlii noastre la ridicarea pavilionului, competiții sportive și concursuri pe teme diferite. De asemenea în holul instituției a fost instalat un stand de promovare a ofertei educaționale și a profesiei de maistru militar.

Baza logistică navală a fost gazda festivității de premiere a câștigătorilor concursului **"Omul Anului 2015 în Forțele Navale"**.

Peste 140 de concurenți s-au înscris în competiție, iar din instituția noastră au participat maistrul militar clasa I Ionuț COMUNĂ ocupând locul III la secțiunea "Maistrul militar al Anului 2015" și prof. Elena CUCONU ocupând locul III la secțiunea "Salariatul civil al Anului 2015".

Evenimentul a fost produs în colaborare cu Societatea Română de Televiziune și difuzat, în direct, sâmbătă, 7 mai, în intervalul orar 17.10-18.40, pe canalele TVR1 și TVR HD.

Săptămâna națională a voluntariatului este un eveniment național anual, menit să promoveze voluntariatul în comunitate.

„Biblioteca vie” este o activitate organizată de ADAPTO - Asociația pentru Promovarea Egalității între Tineri, dar ceea ce o face interesantă este că, deși se comportă ca orice altă bibliotecă, are un aspect extrem de interesant: **CĂRȚILE** nu sunt obiecte ci **FIINȚE UMANE** pe care „cititorul” le împrumută pentru o perioadă limitată de timp și din care extrage informații utile și interesante, printr-o discuție liberă.

O „filială” a acestei biblioteci a fost deschisă temporar (o zi) pe 10 mai 2016, gazdă fiind Liceul “Mihai Eminescu” din Constanța. Activitatea a fost un bun prilej de promovare a profesiei de maistru militar dar și a Forțelor Navale.

Ne mândrim cu faptul că la acțiune și instituția noastră a avut expuse două „cărți”: „Alegeri bine făcute” – elev fruntaș Cârstea Ionuț și „Călător pe drumuri de ape” – elev Gropescu Ciprian.

Cea de-a VI-a ediție a **sesiunii de comunicări științifice a cadrelor didactice**, s-a desfășurat anul acesta în perioada 11-13 mai 2016.

La activitate au participat cadre didactice din instituțiile militare de învățământ preuniversitar (școli militare de maistri și subofițeri) și cadre didactice din unități de învățământ preuniversitar din Constanța, Medgidia, Mediaș și Pitești.

În cadrul sesiunii de comunicări științifice au fost prezentate teme și proiecte structurate pe cele trei secțiuni ale sesiunii:

- Inginerie electronică și Științe nautice;
- Inginerie electrică și Inginerie mecanică;
- Științe socio-umane și fundamentale.

Sâmbătă, 14 mai 2016, la Colegiul Tehnic Energetic Constanța, s-a desfășurat ce-a de-a X-a ediție a **Simpozionului Național „Edmond Nicolau”**.

În baza protocolului de colaborare între școala noastră și instituția gazdă, patru elevi din instituția noastră au participat cu lucrări în cadrul secțiunii dedicate instituțiilor de învățământ postliceal:

- Elev caporal Dumitru Mihai
- Elev caporal Măhăleanu Marius
- Elev sergent Zorilă Lucian
- Elev frunțaș Tâlvan Maria Magdalena

De asemenea, Cpt.cdor. Iurea Neculai, cadru didactic al școlii, a fost invitat să facă parte din comisia de evaluare a lucrărilor prezentate în cadrul secțiunii cu profil electromecanic.

De remarcat este faptul că acest eveniment a constituit o bună ocazie pentru elevii instituției noastre de a avea un schimb de experiență cu colegii lor din liceele și colegiile liceale cu același profil din țară.

În perioada 13-16 mai 2016, la sediul școlii noastre s-a desfășurat o convocare de specialitate în domeniul psihopedagogiei, ce a avut ca subiect prezentarea de metode moderne de predare.

Activitatea s-a bucurat de participarea unor cadre didactice cu experiență de la Universitatea Națională de Apărare „Carol I” – București, Academia Navală „Mircea cel Bătrân” Constanța, precum și a cadrelor didactice militare și civile din școlile militare postliceale ale categoriilor de forțe armate.

Activitatea a reprezentat totodată și un bun prilej pentru cadrele didactice de a-și împărtăși din experiențele profesionale acumulate de-a lungul timpului și de a discuta despre aspecte actuale ale învățământul militar postliceal și universitar.

Sursa: <http://www.smmmfjn.ro/evenimente>

☺ Lt.cdor Valentin NAE

☺ Gabriela STANCIU

PAGINI DIN ISTORIA ORAȘULUI CONSTANȚA

Nu ne-am propus să vorbim despre colonia grecească Tomis, despre apariția ei pe meleagurile pontice în secolul VI îHr, nici despre cucerirea ei de către romani și despre locatarul cel mai celebru, Publius Ovidius Naso (43îHr–17dHr), care sosea aici în exil în primăvara anului 9, după o călătorie lungă și primejdioasă – începută în luna noiembrie a anului 8.

Nu ne vom opri la valurile de migratori care au trecut prin aceste locuri, slavii și bulgarii fiind cei mai cunoscuți, nici la statul dobrogean care îl avea în frunte pe Balica la începutul secolului XIV și nici măcar la Dobrogea lui Mircea cel Bătrân (1386-1418), după care vor urma secolele de stăpânire otomană și numele de Kustendje. Reperul nostru este anul 1878, un nou început de drum pentru acest milenar port maritim, care a renăscut din propria cenușă și care, la început de secol XXI, este cel mai important port al Mării Negre.

Tratatul de la Berlin, semnat la 1/13 iulie 1878, avea pentru România importante prevederi, cu consecințe pozitive și negative. Un fapt esențial îl

reprezenta recunoașterea independenței depline a României (art. 43) proclamată la 9 mai de parlamentul țării și cucerită prin lupta și jertfa celor mai bravi fii ai săi. I se adaugă art. 46 care stipula revenirea străvechiului teritoriu românesc al Dobrogei, Deltei Dunării și Insulei Șerpilor la țara-mamă după patru secole și jumătate de dominație turcească¹.

În anul 1878, anul unirii Dobrogei cu România, orașul Constanța nu se întindea peste zidul antic din Parcul Comunal și peste cimitirul orașului. Pe locul acestui cimitir s-a clădit prima școală de băieți și de fete „Principele Ferdinand”. Această școală se va numi mai departe Școala nr. 1, clădire existentă și în zilele noastre alături de care s-a construit în anul 1970 sediul Muzeului de Artă.

Orașul Constanța semăna cu o biată mahala murdară, plină de dărâmături, cu străzi nepavate, gropi și maidane pustii. Tot orașul era format din câteva străzi în jurul Pieței Ovidiu de astăzi și care duceau toate în port. De la poșta de astăzi, ca să te duci în sus, îți trebuia mare curaj, căci erai atacat de lupi².

La 18 ianuarie 1880, prefectul județului Remus Opreanu a prezentat starea demografică a orașului Constanța. În oraș locuiau 5.204 locuitori, dintre care ponderea era deținută de turco-tătarii musulmani, 154 turci, respectiv 1.853 tătari. Dintre celelalte etnii se evidențiau

¹ Pavel, Teodor, *Între Berlin și Sankt Petersburg*, Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2000, p. 188

² Covacef, Petre, *Onomastica străzilor din Constanța*, Editura EX PONTO, Constanța, 2010, p. 38

grecii – 1.542, evreii – 344, bulgarii – 342, românii – 279, armenii – 187, țigani (musulmani) - 127³. În 1878 în Constanța se afla o singură familie de români veniți din Rasova, familia Târpă (Cârpă)⁴.

Tot atunci, în 1880, s-au dat denumirile străzilor, 49 la număr, cu 569 case, mai mult niște cocioabe⁵.

O frumoasă descriere a orașului o face Mihai Eminescu, la 16 iunie 1882, într-o scrisoare pentru Veronica Micle, din hotelul unde era cazat, Hôtel d'Angleterre. „Constanța sau Chiustenge este un mic orașel, dar îndestul de frumos. Nu are a face deloc cu Rusciucul. Casele au oarecare eleganță în clădirile lor, căci piatra e ieftină aci și clădirile sunt din piatră pătrată, iar primăria, de când stăpânesc românii și există un consiliu comunal, a făcut foarte mult pentru orânduiala și înfrumusețarea orașului. O terasă pe țărmul înalt dă o frumoasă priveliște pe toată întinderea mării și, când luna e deasupra apei, ea aruncă un plein de lucire slabă, care plutește pe-o parte a apei. Restul rămâne în întunec, și noaptea marea își merită numele ei de neagră. Viața e cam scumpă aci, dar nu atât de exagerat de scumpă precum mi se descria, mai ales de când s-au deschis câteva oteluri⁶”.

³ Ibidem, p. 54

⁴ Ibidem, p. 53

⁵ Stănescu, Gheorghe, *Dobrogea, istorie în imagini*, Editura Steaua Nordului, Constanța, 2008, p. 173

⁶ www.mihaieminescu.ro/scrisori/vmicle.htm

ȘTIAȚI CĂ...

În 1896 populația orașului a ajuns la 10.418 locuitori⁷, iar la sfârșitul anului 1905 erau 15.777 locuitori (românii – 9.165, grecii – 2.327, musulmanii – 1.315, bulgarii – 831)⁸.

Orașul s-a întins și mai repede, după război în 1918, pe țărmul mării, până la Mamaia. Spre nord și vest s-a legat cu Anadalchioi, Brătianu și Viile Noi, cu care a format un corp comun, la începutul anului 1927, cu numele de Municipiul Constanța. În august 1928, orașul număra aproape 41.000 locuitori, din care 70% români (28.700), grecii – 3.130, armenii – 2.015, turcii și tătarii – 2.003, bulgarii – 1.037, evreii – 1.050. Constanța avea 257 străzi și 9.463 clădiri⁹.

Imediat după anul 1878, Constanța a cunoscut un însemnat „val migraționist” rural comparativ cu celelalte regiunii ale țării, acest fapt datorându-se, îndeosebi, funcțiilor sale, dintre care amintim funcția economică, în special portuară, dar și funcția balneo-turistică. Saltul demografic a continuat după primul război mondial, ajungând ca, în anul 1939 Constanța să aibă 61.660 locuitori, numărul

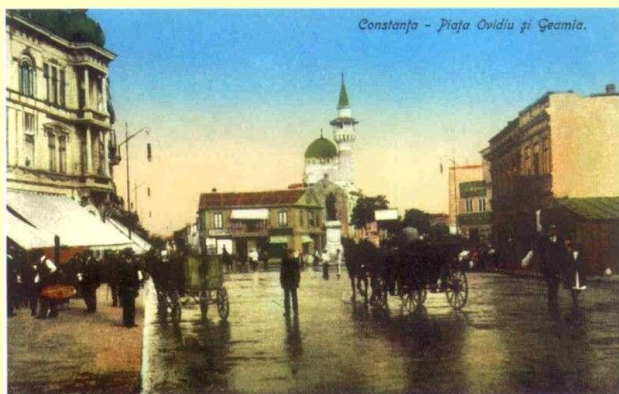
⁷ Athanasie, Napoleon, *Dobrogea și Gurile Dunării*, Stabilimentul Grafic I.V. Socceț, București, 1896, p. 48

⁸ Stănescu, Gheorghe, *Op. cit.*, p. 178

⁹ Ibidem, p. 182

ȘTIAȚI CĂ...

reprezentând cel mai mare număr de locuitori din Dobrogea în mediul urban, în situația în care celelalte orașe-porturi mari aveau o populație asemănătoare, Brăila – 68.475 locuitori și Galați – 102.215 locuitori, iar București (649.564) și Iași (104.452)¹⁰.

Perimetrul orașului se extinde tot mai mult spre nord, astfel încât, în anul 1904, el se întindea până dincolo de strada Ștefan cel Mare și, sub formă tentaculară, de-a lungul acesteia și a străzilor Tomis și Mircea cel Bătrân; prin locuințe izolate, orașul se apropia de actualul bulevard Mamaia, arteră care era depășită doar de spațiile rezervate unităților militare și de foarte puține locuințe particulare; în anul 1895, „în Constanța sunt 1.378 de case construite în zid sau în piatră”¹¹. După anii 1905-1906, orașul se extinde spre nord. Începe parcelarea și construcția așa-numitului „cartier românesc” – în antiteză cu cosmopolitismul peninsulei. De asemenea, are loc o extindere spre vest,”

¹⁰ Cojoc, Mariana, „Repere ale vieții cotidiene din România interbelică. Orașul Constanța în preajma celui de-al doilea război mondial”, în *Anuarul Muzeului Marinei Române*, 2006, tom IX, Editura Companiei Naționale Administrația Porturilor Maritime Constanța S.A., Constanța, 2006, p. 345-346

¹¹ Ionescu, M.D., *Cercetări asupra orașului Constanța*, Tipografia Thoma Basilescu, București, 1897, p. 41

lăsând terenurile dinspre sud societăților petrolifere și atelierelor industriale”¹².

În 1941 avem deja 80.028 locuitori, după cei 59.164 înregistrați oficial la recensământul din 1930¹³.

Evoluția în timp a populației municipiului Constanța demonstrează că până în '90 a tot crescut numărul constănțenilor, iar după 1992, populația orașului a început să scadă văzând cu ochii. La recensământul din 15 martie 1966, eram 150.276, zece ani mai târziu populația ajunsese la 256.978, iar în 1992 numărul populației era de 350.581. La recensământul din 18 martie 2002, în Constanța erau 306.288 de locuitori, iar în 1 iulie 2010 ajunsesem la 301.221 de persoane¹⁴.

Și în Municipiul Constanța numărul locuitorilor a scăzut în ultimii 10 ani cu 17,97%, populația stabilă recenzată ajungând la 254.693 de locuitori, în 2012. Astfel, în ultimul deceniu peste 55.700 de constănțeni au ales să își părăsească orașul¹⁵.

Rezumându-ne la doar câteva file din impresionanta istorie a acestui oraș milenar, ne-am rezervat doar ultima perioadă, cei 136 de ani, încercând să

¹² Rădulescu, Adrian, Lascu, Stoica, Hașotti, Puiu, *Constanța*, Editura Sport-Turism, Constanța, 1985, p. 150

¹³ *Indicatorul Localităților din România*, Imprimeria Institutului statistic, București, 1943, p. 213

¹⁴ Dragomir, Mihaela, „Populația Constanței, în scădere continuă din 1992”, în *Telegraf*, Joi, 21 Martie 2013, <http://www.telegrafonline.ro/1363816800/articol/229512/populatia-constantei-in-scadere-continua-din-1992.html>, accesat la 6 iunie 2014

¹⁵ Vârlan, Corina, „RECENSĂMÂNT 2012. Cum s-a schimbat HARTA MARIOR ORAȘE din România în ultimii 10 ani”, în *gândul.info*, 8 septembrie 2012, <http://www.gandul.info/financiar/recensamant-2012-cum-s-a-schimbata-harta-marilor-orase-din-romania-in-ultimii-10-ani-10000928>, accesat la 2 iunie 2014

prezentăm două aspecte caracteristice Constanței.

În primul rând, avem o formulă de succes în dezvoltarea fără comparație a unui oraș românesc, de la un neînsemnat oraș de provincie – Kustendje, cu 3.000-4.000 locuitori, la al doilea oraș al țării, cu o populație reală de peste 300.000 locuitori. Marea, cu cele două componente esențiale, portul și turismul, constituind motorul acestei impresionante dezvoltări spațiale și demografice.

Un alt obiectiv urmărit a fost acela de a desluși caracterul cosmopolit și, în același timp, tolerant din punct de vedere

ȘTIAȚI CĂ...

religios și cultural al urbei pontice. Explicația simplă rezidă din mozaicul etnic ce a marcat primele decenii ale istoriei moderne conștănțene, conviețuirea perfectă ce se poate constitui într-un real model etnografic.

Sperăm că am reușit să explicăm cele două idei prin cuvinte puține și că dinamismul și cromatica acestui oraș sunt văzute acum într-un mod diferit, după această scurtă prezentare.

© M.m.p. Marian BOZA

MICI ISTORII

Istoria ciocolatei

*O, divină ciocolată!
Până ce-n genunchi, cazî, ei te macină,
Te bat, iar tu-ți fii mâinile-n rugăciune,
Și te beau cu ochii spre rai.*

Marco Antonio Orellana, sec XVIII

ciocolata are cea mai îndepărtată istorie, fiind folosită de cel puțin 26 de secole. Este produsă din semințele arborelui de cacao, un arbust fusiform care crește în pădurile tropicale ale Americii Centrale și Sudice.

Pașii esențiali ai obținerii ciocolatei sunt:

- recoltarea păstăilor cu semințe
- împrăștierea boabelor de cacao pentru a permite fermentarea (pulpa dimprejurul semințelor se transformă în alcool și curge)
- curățarea și apoi prăjirea boabelor
- vânturarea boabelor pentru a scăpa de cozile nefolositoare

Între cele trei băuturi nealcoolice ale lumii – ceaiul, cafeaua și ciocolata –

ȘTIAȚI CĂ...

- măcinarea boabelor

Adevăratul mister este cum a fost descoperit acest complicat proces de producere a ciocolatei, când și unde a avut loc.

Există dovezi concludente cu privire la folosirea ciocolatei de către civilizația Maya încă din anul 600 î.c.

Din timpul civilizației Maya clasice (250 – 900 d.c.) există numeroase dovezi arheologice și picturale ale folosirii pe scară largă a băuturii pe bază de ciocolată în rândul clasei de sus - conducătorii și curtenii lor.

O dată ce boabele erau măcinate pe metates (râșnițe), pasta de ciocolată rezultată era amestecată cu apă și uneori cu arome precum cea de vanilie sau ardei iuți.

Contextul în care se consuma această băutură pare să fi fost extrem de ceremonial: întâlniri diplomatice, primirea tribului, negocierile de căsătorie între membri ai clasei de sus și altele asemenea.

Când au sosit în Mexic în jurul anului 1300 d.c, aztecii erau o populație semibarbară, însă curând au absorbit mare parte din cultura înaltă a vechilor civilizații de acolo.

Unul dintre aceste elemente noi este ciocolata.

Când spaniolii au invadat Imperiul Aztec, în 1519, au descoperit că această băutură era consumată de curtea regală și

nobilime, și de negustori și războinici, dar că era interzisă oamenilor de rând.

Spre sfârșitul sec XVI, băutura de ciocolată ajunsese la curtea spaniolă și, de acolo, în cele din urmă, în întreaga Europă. Până la Revoluția Franceză de la sf. sec XVIII, ciocolata a fost un privilegiu al aristocrației și al clericilor de rang înalt din țările catolice ale Europei. Totuși, în 1828, cofetarul olandez Coenraad Van Houten a patentat un proces de fabricație, prin care se elimina grăsimea sau „untul de cacao” din pasta de ciocolată; pudra care rezulta putea fi modelată sub formă de batoane, putea fi folosită ca glazură sau putea fi amestecată cu apă și băută, purtând numele de „cacao”. În mâinile fabricanților precum Cadbury și Fry din Anglia, ciocolata și pudra de cacao au devenit curând o afacere foarte profitabilă.

Invenția ciocolatei cu lapte de către suedezi a însemnat încă un pas pe drumul transformării a ceea ce a fost o băutură aristocratică într-un produs popular.

Bibliografie:

„Șaptezeci de invenții ale antichității” – Brian M. Fagan. Ed. Aquila

© Ștefania-Elena CHINDA

Știați că?

- ❖ Primul și singurul desen animat nominalizat la Oscar a fost „Frumoasa și bestia”, creat de Disney. Filmul a fost nominalizat în anul 1991.
- ❖ Multe școli din Japonia nu au femei de serviciu; studenții curăță și spală clasele în locul lor.
- ❖ Știi că „școală” vine din limba greacă – antică – și înseamnă „timp liber”?
- ❖ Inventatorul biscuiților clasici a vândut ideea celor de la Nestle în schimbul aprovizionării sale cu ciocolată pentru tot restul vieții.
- ❖ Colosseum din Roma are o capacitate de 50000 de spectatori. Acest număr coincide, de cele mai multe ori, cu numărul de persoane care încap în tribunele unui stadion de fotbal modern.
- ❖ Cel mai lung împrumut al unei cărți dintr-o bibliotecă a fost de 288 de ani
- ❖ Triskaidekaphobia este frica de numărul 13. Există oameni care au fobie și de cifrele: 4,6 și 8.
- ❖ Ultimele cuvinte ale lui Nostradamus: „mâine, eu nu voi mai fi aici”.
- ❖ Primul motor Diesel funcționa cu ajutorul uleiului de arahide.
- ❖ Prima toaletă la care se trăgea apa a apărut în anul 1596 când Sir Harrington a construit-o pentru el și pentru nașa lui de botez.
- ❖ Oamenii obișnuiau să viseze alb-negru. Totul s-a schimbat de când a apărut televizorul color. Datorită lui, 75% din oamenii de astăzi visează în culori.

© elev Maria-Magdalena TÎLVAN

CREAȚIE

Poem mării

Cu fiecare vertebră a ta
Cu fiecare por unduios
Mă transporti într-o lume aieva
Într-un alt univers glorios

Ești vis neatins și emisferă dorită
Ce mă strigă ne-ncetat cu ardoare
Uneori iubire neîmplinită
Și trup renăscut din candoare.

Mă las pradă ție mereu și etern
Jurând an de an noi iubiri
Mă predau și te transform într-un sfânt
poem
Pe tine și-ale tine tale dulci unduiri.

Nostalgie și copilărie

A fost o dată ca-n povești o iarnă
Cu mulți pitici, cu oameni de zăpadă
A fost o iarnă și acum
A fost o iarnă nu știu cum să-ți spun!

Ningea așa frumos și liniștit

Pe omul de zăpadă dezvelit
Ningea frumos și cu stelute mii
Ningea frumos când mai eram copii!

Brăduțul ne-aștepta lângă fereastră
Să-i povestim din nou povestea noastră
Brăduțul ne-aștepta atunci
Brăduțul ne-aștepta pe toți cu nuci!

Noi toți copiii mici ne veseleam
Din zori și până-n seară tot cântam
Noi toți copiii zi de zi
Noi, toți copiii, ne iubeam, să știi!

Și în Ajun scriam sub brad cu spor
Lui Moș Crăciun cel darnic, zburător
Și în Ajun noi așteptam
Și în Ajun să bată Moșu-n geam!

În altă dimineață ne-am trezit
Cu un alt chip, mai greu și obosit
În altă dimineață noi eram
În altă dimineață așteptam ...

Îl așteptam pe Moșu` să mai vină
Pe cer, cu reni, pe-o dâră de lumină
Îl așteptam pe Moșu`n prag
Îl așteptam din nou cu mare drag.

Hai, vino Moșule, încă o dată
Să îți mai spun povestea minunată!
Hai, vino Moșule, și-acum
Hai, vino, căci eu sunt tot mai bătrân!

Să fim copii, să râdem iar și iar
Și s-așteptăm și iarna cu-al său dar
Să fim copii încă puțin
Să fim copii și-apoi să ne sfârșim!

Unu... doi ...

Ne-am rătăcit pe căi străine
De mazăgă, praf și de noroi
Și ne-am vorbit în limbi peline
Până-am făcut din unu... doi.

Am irosit timpuri și clipe
Ceasornice cu limbi de foc
Oceane seci, prăpăstii pline
De noi de sentimente și de tot.

Ne vom întoarce-n alte vremuri
Cu alte aripi și priviri
Și-n loc de praf pe drum vom cerne
Eternice, pure iubiri

Ce vor vibra din orice coardă
Secând-orice urmă de noroi
Iertând pentru ultima dată
Vom re-ntregi unu din doi.

Actor

Cu flori în brațele-i de lut
Și teniși galbeni în picioare
S-a prăbușit. N-a mai putut
Să rabde altă grea oroare.

A mai plecat un rând din sală
Și altul a uitat să vină
Actorul cu privirea goală
A împietrit în nelumină.

La revedere public drag
Și sală, scenă și cortină
Eu sunt modest și mă retrag
În altă cupă cu morfină.

© elev Maria-Magdalena TILVAN

AMUZAMENTE MATEMATICE**Problema 1.**

Ce concluzie rezultă din următoarea ipoteză?

- A — Oricine studiază geometria este bine educat.
- B — Nici o maimuță nu știe să citească.
- C — Cine nu știe să citească nu este bine educat.
- D — Eu studiez geometria.

Problema 2.

Un băiat a avut tot atâtea surori cât și frați. Dar fiecare soră a avut frați de două ori mai mulți, decât surori. Câți copii în total au fost în familie? Câți din ei au fost băieți și câte fete?

Problema 3. A ghici cifra exclusă.

Rugați pe cineva să scrie un oarecare număr cu multe cifre, numai să nu fie toate la fel. Apoi propuneți să facă o permutare a cifrelor acestui număr astfel, încât să obțină un număr diferit de primul și să-l scrie. Rugați să scadă numărul mai mic (din cele două scrise) din cel mai mare, iar în diferența obținută de exclus orice cifră diferită de 0. Apoi să adune cifrele rămase și să spună rezultatul. După rezultat dumneavoastră puteți să spuneți, ce cifră a fost tăiată.

RĂSPUNSURI

1. *Eu sunt bine educat, maimuțele nu sunt bine educate.*
2. *7 copii: 4 băieți și 3 fete.*
3. *Cifra tăiată este aceea, care trebuie să fie adăugată la numărul declarat pentru a obține numărul cel mai apropiat ce se împarte prin 9. Dacă numărul declarat deja se împarte prin 9, atunci a fost tăiată cifra 9.*

© Prof.def. Dana ASOFIE

UMOR

La examen

La examen un elev ia un bilet - nu stie. Ia altul - iarasi nu stie. Al treilea - de asemenea... Si asa al patrulea, al cincilea...

Profesorul il opreste si ii da nota `5`. Ceilalti elevi se revolta:

- Pentru ce?
- Cum pentru ce? Dupa cum cauta, inseamna ca stie ceva....

Examen – test cu întrebări, la care răspunsul este „da” sau „nu”.

Unul dintre elevi aruncă o monedă în sus și notează rezultatele. Profesorul se gândește: „Acesta va termina primul”.

Se termină examenul, toți pleacă, în afară de tânărul cu moneda, care stă și o tot aruncă. Profesorul se apropie și întreabă:

- Ei? Ai răspuns la întrebări?
- Da.
- Și ce faci acum?
- Controlez răspunsurile!

Nota de trecere

Examen oral la motoare:

Dupa ce un elev nu reuseste sa ii raspunda la nici o întrebare, profesorul ii spune:

- Domnule, nota pe care ti-o pot da este doar una și începe cu litera P. Stii care este aceasta?
- PINCI, domnule profesor, PINCI!!

Ajutor divin

Dumnezeu îl trimite pe Sf. Petru să vadă ce fac elevii înainte de BAC.

Se întoarce Sf. Petru și zice: Păi ăia de la liceele bune învață de rup, ăia de la liceele mediocre la fel... iar ăia de la liceele industriale... ăia petrec.

Nu trece mult timp și iar este trimis Sf Petru.

Se întoarce și tot așa, ăia de la liceele bune învățau pe rupte, ăia de la liceele mediocre la fel... iar ăia de la liceele industriale... tot bairam.

Se mai întâmplă faza de vreo câteva ori, în cele din urmă Dumnezeu iar zice: Sfinte Petru ia vezi ce mai fac elevii inainte de BAC.

Se întoarce Sf. Petru și dă raportul: Păi doamne ăia de la liceele bune se rup cu învățatul, ăia de la liceele mediocre la fel rup rândurile....

- Și ăia de la liceele industriale? întreabă Dumnezeu.
- Păi ăia se roagă...
- Bun!! Pe ăștia îi trecem...

La aprozar

Un tip într-un aprozar:

- Imi dați și mie niște cartofi?
- De cât?
- Decât cartofi, da.

Un elev e la examen și nu prea știe. Profesorul îi zice:

- Măcar știi ce-i ăla examen?
- Da, este atunci când doi oameni inteligenți vorbesc între ei.
- Și dacă unul dintre ei este idiot?
- Celălalt nu ia examenul..

Fanionul școlii

“Cred în misiunea mea de maistru militar și sunt mândru că aparțin acestei categorii de personal cu responsabilități tehnice speciale în Marină.

Oriunde voi fi, indiferent de situație, nu voi uita niciodată că sunt ROMÂN.

Cu loialitate și DEVOTAMENT servesc patria, România.

Așa să-mi ajute Dumnezeu! “

(Crezul Maistrului Militar)

